

Petr Charvát

ZROD ČESKÉHO STÁTU

568–1055

VYŠEHRAĐ

Zrod českého státu 568–1055

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Petr Charvát
Zrod českého státu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PETR CHARVÁT

ZROD ČESKÉHO STÁTU

Petr Charvát

**ZROD
ČESKÉHO
STÁTU** 568–1055

VYŠEHRAĐ

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Petr Charvát – heir, 2007

ISBN tištěné verze 978-80-267-3340-9

ISBN e-knihy 978-80-267-3341-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-3347-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-3348-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

OBSAH

Předmluva / 11

SEDMÉ STOLETÍ: Před branami Evropy / 15

BOHEMI / 19

BOHEMI a římská armáda / 21

BOHEMI a obyvatelstvo českých zemí / 23

BOHEMI a pověst o původu Čechů / 26

BOHEMI a jejich další osudy / 30

A proč nepochodovali dál do Středomoří? / 37

Pryč z tisícových měst: odchody

z pozdně antické civilizace k „barbarům“ / 40

Avaři a ti ostatní / 40

Sámo a co o něm víme / 48

Co s těmito údaji počít? / 50

Sámo a dálkový obchod českých zemí v sedmém století / 53

Kde ležela Sámova říše? / 59

Další osudy Sámovy říše / 60

Náboženství předků / 64

Pokusy o první křesťanské misie / 66

Svatý Martin z Bragy v Portugalsku a Slované / 66

Svatý Kolumbán / 70

Svatý Amandus a jeho misie ke Slovanům / 73

OSMÉ STOLETÍ: Tady jsme doma / 79

Situace v oblasti dálkového obchodu / 82

Sogdijci / 86

Frísové / 87

Langobardi v Čechách osmého století? / 90

Pozvolný, ale viditelný vývoj v oblasti společenské / 92

Politická symbolika koňmo bojujících elit / 99

Další příchozí: Jsme už všichni? / 100

Konec avarského chanátu / 103

Víra otců? / 107

Artá Viráz a Mihr / 107

Křesťanství / 114

DEVÁTÉ STOLETÍ: Odtud až na věčnost? / 117

Češi, Moravané a dálkový obchod

se zeměmi Evropy, Asie i Afriky⁷⁶ / 117

Morava devátého století a dálné končiny / 119

A co Čechy? / 124

Společenská situace českých zemí / 129

Znovu BOHEMI / 130

Praha, Pražané a Pražsko / 133

Česká společnost devátého století: krize, rozpad, kolaps / 134

Znovu Praha: žár a kámen, Mihr a kníže / 136

Svatyně a stolec / 140

Lze pro tato tvrzení nalézt přesvědčivé argumenty? / 142

Podobnosti u nás... / 145

... a za našimi hranicemi / 148

Takže... / 149

Česká společnost devátého století – několik poznámek / 151

Dědici, klany, rody? / 153

Vznešení a mocní / 154

Česky a Moravanky / 154

Moravské nevěsty přemyslovských dvořanů? / 157

Víra mocných / 159

Nástup ekumenického křesťanství / 164

„DLOUHÉ“ DESÁTÉ STOLETÍ:

Zpátky už nemůžeme / 167

Spytihněv I. / 167

Český dálkový obchod v desátém století / 172

Vratislav I. / 178

Ludmila, Drahomíra, Václav / 179

Vražda? / 185

Boleslav I. „Ukrutný“ / 187

České země na mezinárodní scéně / 191

Ibráhím ibn Ja'kúb / 195

Založení biskupství / 199

Boleslav II. „Pobožný“ / 204

Kněžna Emma – italská princezna,
francouzská královna, česká kněžna / 207

Očistná krize na přelomu tisíciletí / 215

Boleslav III. Ryšavý a Jaromír / 219

Oldřich / 222

Břetislav I., aneb českého státu akt konstitutivní / 224

Hvězdná hodina raného českého státu / 226

Epilog / 228

A na závěr... / 231

Poznámky / 235

Prameny a literatura k dalšímu studiu / 240

Rejstřík / 252

Obrazová příloha / 264

PŘEDMLUVA

Milí čtenáři, dostáváte do rukou dílo nezcela obvyklé. Vznik státu a státnosti je výzkumným tématem, jímž se zabývám celý život, jakkoli poněkud jinde; má hlavní pozornost platí starověkému Orientu, a mým vlastním oborem je vznik státu a státnosti na počátcích dějin klínopisné oblasti jihozápadní Asie.

Krev přirozeně není voda a při bádání o zrodu a ustalování státu v jedné z nejstarších civilizací světa mne neustále napadala srovnávání s počátky středověkých dějin Čech a jejich svéráznými rysy. Před jistou dobu mne dokonce začal démon pokušitel svádět k tomu, abych se vyslovil i k této otázce, po vzoru Martina Bubera, který pravil: „Když už člověk něco vymyslel, má mít odvahu to říci nahlas.“

V této chvíli se zjevili na scéně jako *dii ex machina* pánové Břetislav Daněk a Filip Outrata, redaktoři nakladatelství Vyšehrad. Po zdárné spolupráci, v níž jsme spolu před dvěma lety dovedli až do konce mou knihu o knížeti Boleslavovi II., jsem byl nakloněn naslouchat jejich hlasům bedlivě. Byli to právě oni, kdo se mne přímo a bez okolků otázali, zda bych chtěl napsat knihu o počátcích českého státu. Váhal jsem jen chvíli; v mé mysli začala nabírat obrysů myšlenka, že jednou přece musí přijít chvíle, kdy bude třeba se rozhodnout. Ostatní už znáte: pokušení bylo příliš velké, než abych mu byl schopen podlehnout. Výsledek Vám opět překládám

s nadějí, že četba této knihy nebude pro Vás, vážení čtenáři, představovat čas promarněný a ztracený.

Dovolím si předeslat jednu poznámku hned na úvod. Hovořím zde vskutku výhradně o zrodu státu českého. Morava, jakkoli jest mi milá a jakkoli mi darovala mnoho znamenitých přátel, poskytuje v mé perspektivě oblast pro srovnávání a případné informační osvětlení, avšak nikoli primární zdroj mé pozornosti. Zrod státu moravského, který měl pro české země takový význam, zajisté osvětlí bádání domácí, moravské. Jsem jist, že má k tomu dostatek materiálu i metodické zběhlosti.

U díla tohoto druhu, které vzniká po desetiletí náhodné a ne-soustředěné pozornosti, když se autor pojednou rozhodne scelit svá dosud rozptýlená bádání do jednoho pojednání, bývá dosti obtížné určit původ jednotlivých myšlenek a nápadů, na nichž představované výsledky stojí. Bude proto užitečné vzdát čest všem, kdož podstatně obohatili můj odborný vývoj za uplynulá desetiletí a s největší pravděpodobností tak přispěli ke zrodu této knihy.

Většinu své odborné práce jsem vykonal ve dvou ústavech Československé akademie věd a poté Akademie věd České republiky, Archeologickém a Orientálním. Díkem největším jsem zavázán svým učitelům a mistrům v Archeologickém ústavu, Zdeňku Smetánkovi a Miroslavu Richterovi. Bylo mi vždy potěšením naslouchat svým učeným přátelům a kolegům Martinu Tomáškoví, Janu Frolíkovi, Ivě Boháčové, Nadě Profantové a Kateřině Tomkové.

V Orientálním ústavu vděčím za mnohé podněty a impulsy Jiřímu Proseckému, Blahoslavu Hruškovi a Janu Filipskému. Za technickou pomoc při přípravě rukopisu této knihy jsem zavázán své učené přítelkyni a kolegyni L'ubici Obuchové.

Nelze tu zapomenout ani na mou *alma mater*, Karlovu univerzitu v Praze a zejména její Ústav pravěku a rané doby dějinné, k jehož studentům náležím. Sotva lze vyjádřit úctu a vděčnost, kterou cítím ke svému učiteli a mistru Jiřímu Slámovi a ke svému milému příteli a soupevníku Janu Klápštěmu.

Mnohému jsem se naučil od svých dlouholetých přátel a kolegů historiků, ať již pracovali a pracují v akademickém Historickém

ústavu či v Centru medievistických studií Akademie věd ČR a Univerzity Karlovy. Děkuji za to Petru Sommerovi, Františku Šmahelovi, Dušanu Třeštíkovi i Josefu Žemličkovi.

Obohacením mi vždy byly přátelské kontakty s univerzitou brněnskou, zvláště s milými kolegy Vladimírem Podborským, Zdeňkem Měřinským, Jiřím Macháčkem a Innou Mateiciucovou.

Samozřejmě je třeba ocenit i poučení a podporu, jíž se mi dostalo mimo hranice této země. Jsem zavázán za přátelskou podporu a pomoc znalci raného středověku Francie, Patricku Périnovi, i badateli o dějinách islámského Španělska, Gabrielu Martinezovi.

Cenné rady a pomoc mi poskytl profesor Touraj Daryaee z California State University ve Fullertonu v Kalifornii, v USA. Vyjadřuji mu zde za to svůj dík.

Tento text by nemohl vzniknout bez výzkumu, který jsem mohl konat díky velkomyslné podpoře několika podpůrných institucí. V letech 2003–2004 jsem pobýval ve Filadelfii jako stipendista pražské pobočky Nadace J. W. Fulbrighta (číslo grantu 2003-28-02). V roce 2005 mi svou podporu laskavě udělila American Philosophical Society ve Filadelfii ve státě Pennsylvánie, USA (číslo grantu Franklin 2005), jakož i Grantová agentura Akademie věd ČR (číslo grantu A8021401). Za poskytnutou podporu těmto mecenášům srdečně děkuji.

Naprosto nelze vyjádřit závazky vděčnosti, které mne pojí k členům mé rodiny. Za velkorysou pomoc a podporu i za četné podněty a neocenitelné zkušenosti vděčím své choti, Kateřině Charvátové, svým synům Janu a Ondřejovi a svým snachám Evě a Lence. Děkuji jim všem a omlouvám se, pokud mé vlastní zaujetí tématem přehlušilo důležitá sdělení, která mi chtěli učinit.

V Praze a v Plzni v červnu roku 2006

SEDMÉ STOLETÍ:

Před branami Evropy

Look, you have cast out Love!
What Gods are these
You bid me please?
The Three in One, the One in Three? Not so!
To my own gods I go.
It may be they shall give me greater ease
Than your cold Christ and tangled Trinities.

V zásadě si přejeme, aby obyvatelstvo, které pokládáme za své předchůdce, ale i za své předky, sídlilo v naší domovině odjakživa. Takový předpoklad je současně splnitelný i nesplnitelný. Víme, že masa evropského obyvatelstva se objemově příliš nemění na nejpozději od pravěku. Současně nelze ale vyvrátit poznatek, že náš kontinent pařijímal v průběhu svých dějin neustále sice nevelké, ale velmi výrazné a profilující „vstříky“ skupin příchodících odjinud. Rozhodující vliv přitom nehrají struktury biologického příbuzenství a už vůbec ne obecně sdílený genofond, který ostatně, pokud je příliš dlouho uzavřen a bez osvěžujících vstupů, chřadne, vadne, řídne a stává se snadno napadnutelným příživníky. Velké a zdánlivě stejnorodé kultury se při podrobném výzkumu vždy ukáží jako nesmírně různorodé co do vnitřního, biologického ustrojení. Rozhodující vliv zde připadá sdíleným tradicím a obecnému povědomí sounáležitosti. Připomeňme si ostatně, jak definuje etnické společenství – tedy chcete-li, národ – moderní věda¹. Používá k tomu těchto pěti kritérií: a) společného jména, b) sdíleného mýtu o společném původu, c) sdíleného vědomí společně žité historické zkušenosti, d) společného území a e) sdíleného profilu svérázné, osobité a jinde se nevyskytující kultury. V definici etnicity – tedy odpovědi na otázku, kým jsme, kým nejsme a kým chceme být – hrají hlavní roli faktory nebiologické. Učiníme dobře, uvědomíme-li si to zřetelně.

Co to je Slovanstvo a slovanství, o tom se vedou spory již po dlouhá staletí. Všichni víme instinktivně, co máme na mysli, když o slovanství mluvíme. Přesto se tento pojem vymyká jakékoli uchopitelné definici. Slovanstvo nelze určit prostředky fyzické antropologie, zeměpisným určením, hmotnými rysy životního prostředí, společenskou strukturou či pojetky duchovními. Jediné, co nám tak zůstává jako nezvratná jistota, je jazyk. Slovanstvo je tedy společenství, které od podrobněji nezjištěné doby – snad již od temných věků před počátkem křesťanského letopočtu, jistěji od prvního století naší éry a s určitostí od 4. století téhož věku – sdílelo společný jazyk, náležející východní větvi indoevropského jazykového svazu².

Vypůjčíme si ostatně při této příležitosti terminologii klasické filozofie. Někdy od 4. století našeho letopočtu se Slovanstvo rozlévá po širých pláních i hornatinách evropského východu jako aristotelovská látka, základní stavební a skladebný prvek lidského universa. Avšak všude, kam slovansky hovořící skupiny přijdou, přijímají jako tato zprvu beztvářá látka podle místa a dané společenské situace odlišné konkrétní formy, které, pokud je samy nevytvářejí, přejímají od obyvatelstva, se kterým se ve svých nových domovínách setkávají. Tak se slovanská společnost již od samého počátku vyznačuje překvapující mnohotvárností, pružností, přizpůsobivostí a schopností reagovat na podněty z hostitelského prostředí a využít jich ke svému prospěchu.

O tom, kde Slované vznikli jako jednotná pospolitost a odkud se tedy rozšířili do svých současných sídel, panují v naší době dvě základní teorie. Obě se opírají o pozorování ověřené v řadě zemí světa, že totiž v krajině osídlené lidmi bývá zpravidla vůbec nejstarší jmenná soustava vodních toků, a to těch hlavních. Právě podél vodních toků docházelo totiž v dávných dobách nejčastěji k příchodům nových etnických skupin, a právě tam se nově příchozí nejspíše doslýchali od starousedlíků jména řek a potoků, které jako osy a životodárné proudy často určovaly hlavní podmínky lidských skupin na jejich březích usedlých.

Nejstarší soustavu slovanských pojmenování vodních toků zachytili jazykovědci na severovýchod od vnějšího úpatí karpatského horského pásma, v oblasti dnešního Běloruska, obecně vzato v kraji známých pripjaťských bažin. Z toho usoudili, že právě zde se nacházela pravlast Slovanů a odtud že se rozšířili do svých dnešních domovů³.

Proti tomu vznesl ovšem námitku ruský lingvista Oleg Trubačev. Poslechněme si ji, neboť zní zcela logicky: jestliže někde nějaká lidská skupina pojmenovává svým jazykem řeky, pak ovšem přichází na dané území již hotová, dotvořená a vyzrálá, s vlastní řečí. Na Pripjati musíme tedy očekávat již konsolidovanou slovanskou jazykovou pospolitost, a předpoklad, že by nutně právě v tomto kraji muselo Slovanstvo vzniknout, tak není nikterak logicky nevyhnutelný. Trubačev naproti tomu poukazuje na zprávy antických autorů, které naznačují přítomnost prvních Slovanů v širokém pásu kdesi ve středním a dolním Podunají, dejme tomu od jižního Maďarska přes Srbsko směrem do rumunsko-bulharského Podunají a nejspíše až do severního Černomoří⁴.

Takové vymezení by mělo velkou výhodu v tom, že by nám napomohlo vysvětlit povahu výpůjček z cizích jazyků v nejstarší slovanské slovní zásobě. Podle zjištění jazykovědců obsahuje totiž již nejstarší rekonstruovatelný stupeň slovanštiny výpůjčky především z jazyků baltské skupiny (jaké dnes zastupují litevština a lotyšština), ale i z keltštiny, jazyků germánských, především gótštiny, a rovněž z řeči íránského původu, jimiž hovořily kočovné skupiny obývající široký stepní pás táhnoucí se od Černomoří až do vyprahlých pustin střední, nebo vnitřní Asie, až kamsi po hranice dnešního Mongolska a Číny. Pokud bychom měli tyto výpůjčky pokládat za doklady o tom, s kým nejdávnější Slované sousedili, bylo by logičtější přepokládat vznik Slovanstva kdesi v oblasti spíše jižní, kde by přicházeli do přímého kontaktu právě s oněmi íránsky hovořícími kočovníky. Zvláště výmluvné jsou v tom směru dvě okolnosti: zdá se, že nejstarší výpůjčky ze slovanštiny lze doložit

v jazyce Dáků, obyvatel dolního Dunaje na území dnešního Rumunska, a to již v prvním století našeho letopočtu. Výrazně se pak v nejstarší slovanštině projevují kontakty s germánskou gótsčinou, což je výmluvné v tom směru, že někdy od prvních století našeho letopočtu sídlili Gótové právě v Černomoří.

Tyto otázky nejsou jen ryze akademické povahy. Určují totiž do značné míry historicky významnou okolnost, odkud na naše území Slované přišli. Prozatím se počítalo s příchodem od severovýchodu, kde by „návštěvníci“ sledovali směrem k severu úpatí karpatského horského pásma a vhodnými průsmyky by pronikali do vnitrozemí střední Evropy, a tedy i k nám. Trubačevova teorie však nevylučuje, že k příchodu mohlo také dojít od jihovýchodu, nejspíše podél Dunaje, tedy obecně vzato nejprve přes jihozápadní Slovensko a nejjihnější Moravu a teprve pak směrem na sever a severozápad přes Českomoravskou vrchovinu do nitra horami uzavřených Čech.

Pokud se týče data příchodu nejstaršího slovansky hovořícího obyvatelstva do našich zemí, jde o problém, při jehož řešení již byly prolity sudy inkoustu, aniž by se došlo k jednoznačnějšímu závěru. Základní časové body jsou přitom jasné: ještě ve třicátých letech šestého století panovali přinejmenším na Moravě germánští Langobardi, kteří se patrně ve své většině odebrali roku 568 ze Záalpi do slunné Itálie. Již na konci 6. století pak se slovanskými vetřelci bojují voje bavorské a dvacátých a třicátých let sedmého století se již týká psaná zpráva uvádějící franského kupce Sába jako krále Slovanů (Winidů). Je tedy zřejmé, že k masovému vystřídání obyvatelstva (také) českých zemí muselo dojít někdy po roce 540 a nejspíše před rokem 600. Je otázka, do jaké míry to platí o jeho řídicích elitách. Více však asi tvrditi nemůžeme.

Jak si také můžeme představit příchod Slovanů na naše území, líčí velmi názorně Patrick Amory, když vypráví o příchodu Gótů do Itálie (viz okénko).

Amory 1997, str. 40–41:

Označení „Gótové“ se zprvu vztahovalo na vojsko, které přišlo do Itálie roku 489. Pravděpodobně jich nebylo mnoho, maximálně nejspíše 20 000 (třebaže všechna čísla jsou pouhé odhady), a v každém případě pouhý zlomek počtu obyvatelstva Itálie. Po cestě prováděla tato armáda nábor jak v Pannonii, tak i v Itálii. Pohltila zbytky vojska Odoakarova. Obsahovala i skupiny s „negótskými“ jmény, jako například Rugie či Gepidy. ...

Byl to pestrobarevný spolek. ...

Nemáme tušení, kolik civilistů si Theoderich přivedl s sebou: manželky, rodiny, tajemníky, jako onen Fókas řeckého jména, duchovní ariánské i katolické a otroky, jako v pozdně římských jednotkách.

BOHEMI

Podstatnou skutečností zůstává, že se odchodu Langobardů do Itálie účastnily skupiny obyvatelstva či spíše elity, které se samy nazývaly „Bohemi“. Tak máme nade vší pochybnost doloženo, že již před rokem 568 u nás bydlili vznešení a urození obyvatelé, kteří zvolili své jméno podle dávného pojmenování českých zemí⁵.

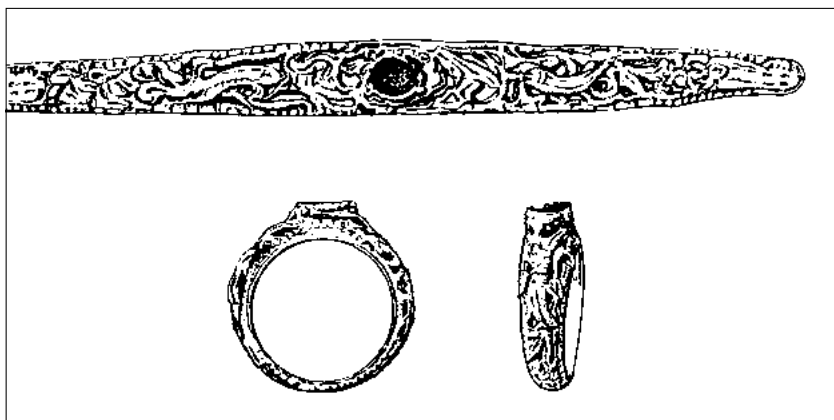
V dalším textu budu přepisovat jméno BOHEMI kapitálkami (velkými písmeny). Tohoto prostředku užívají filologové v případech, kdy sice znají význam určitého znaku či slova některého jazyka, nevědí však přesně, jak konkrétně se ten který znak či slovo v určité době četly. Krásným příkladem je tu moderní evropská zkratka „m“, která sice ve většině jazyků Evropy znamená délkovou míru jeden metr, konkrétně se však v každém jazyce čte odlišně. Nebo si vezměte čísla: všude tam, kde se užívá písma latinského, se číslice objevují ve stejné podobě, ale obyvatel Sicílie bude přirozeně dopravní značku s povolenou rychlostí 60 km číst nahlas zcela jinak než Fin, ačkoli budou mít oba před sebou pokyn silniční správy ve zcela stejné podobě.

Právě tak je tomu s názvem BOHEMI; víme, že se na našem území udržel nejméně pět set let, avšak netušíme, jaký konkrétní

obsah si pod tímto pojmem v 6.–7. století máme představovat. Velmi stručně řečeno – jedním z hlavních úkolů této knížky bude zjistit, kdy se BOHEMI stali Čechy.

Tito BOHEMI mohli vzniknout dvěma způsoby. Nedávno byl představen velmi přesvědčivý model vzniku národů raně středověké Evropy prostřednictvím etnicky pojmenovaných ozbrojených sborů římské armády⁶. Taková možnost by připadala v úvahu zejména vzhledem k tomu, co víme o markomanských vybrancích kolem královského manžela zbožné panovnice Fritigil, kteří posléze vstoupili do služebního poměru v římské armádě.

Druhou možností je setrvání některých příslušníků předslovanských elit a nositelů tohoto společensky, nikoli etnicky definovaného pojmenování, v českých zemích i po odchodu Langobardů. V takovém případě mohli označení „Bohemi“ přijmout členové kteréhokoli etnického uskupení, doloženého v okolí českých zemí v 5. a 6. století („Alamannus, Saxo, Toringus, Pannonius, Rugus, Sclavus, Nara, Sarmata, Datus, Ostrogothus, Francus, Burgundio, Dacus, Alanus“).

Zlatý prsten, nalezený na Hrádku v Čáslavi. Zhotoven v Itálii či Porýní někdy mezi koncem šestého a koncem sedmého století, ztracen na Hrádku někdy v raném století devátém (Charvát 1997a, 24 obr. 1).

BOHEMI a římská armáda

Takové spojení se nám může zdát zarážející, až nemožné. Přesto má vysvětlující model, představený nedávno německými, rakouskými a americkými badateli, překvapující výhody. Podle tohoto modelu se vznik germánských států odehrál opakovaně podle následujícího scénáře:

1) U některé z germánských či spíše germánsky mluvících organizovaných skupin se objeví vůdce, který prokáže své vyšší velitelské kvality a organizační schopnosti.

2) Na základě takového prokázaného nadání přijme příslušný vůdce vysokou důstojnickou hodnost v římské armádě, která od 4. století přijímala cizí bojovníky a od počátku 5. století byly její jednotky organizovány na etnickém základě.

3) Přijav vysoké důstojenství v římských ozbrojených silách, prohlásí se dotýčný vůdce králem svého lidu.

4) Nyní již zbývá poslední krok ke konstituci prvotního státního celku: ke králi, jeho družině a jeho poddaným vytvoří mudrci v královské službě „mýtus o zrození“, v němž „lidu“ vysvětlí, jak sahají kořeny příslušného etnického tělesa do hlubokého dávnověku, k těm nejslavnějším a nejznámějším předkům, a jak má být hrdý na to, že náleží k nejskvělejším projevům lidských dějin. U pozdně antických konfigurací tohoto druhu se legitimita nových vládců zhusta opírá o mytologii antickou; tak třeba raní Britové (totiž keltští obyvatelé Británie, zejména Velšané) odvozovali svůj původ od římského hrdiny Bruta.

Třebaže se tento model, formulovaný především na materiálu dějin Gótů, dočkal v některých bodech kritiky, představuje mimořádně přitažlivý explikační vzorec, který umožňuje pochopit a pojmově objasnit celou řadu skutečností, které z tradičních interpretačních schémat zpravidla vypadly.

V našem případě nám přirozeně ihned připadá na mysl příhoda s markomanským panovníkem neznámého jména, obvykle

spojovaným s naším územím, s jeho chotí, zbožnou Fritigil, a jejich družinou a poddanými, zachycený Paulinem, životopiscem svatého Ambrože Milánského, na konci 4. či počátku 5. století⁷. Královna Fritigil se doslechla o křesťanství a vyslala k milánskému biskupu Ambroži, který proslul především obrácením manicheisty Aurelia Augustina na křesťanskou víru, posly s žádostí o poučení o poselství Ježíše Krista. Svatý muž královně vlídně odpověděl a vybídl ji, aby k němu do Mediolana buď vyslala další poselstvo, nebo aby přijala učitele, kterého jí pošle, aby vyslechla podrobnější výklad. Žel, druhý posel nezastihl již Ambrože naživu, a z celého záměru tak sešlo. Pro nás je důležité, že víme, že svatý Ambrož zesnul roku 397, což celý příběh datuje. Nato se bezejmenný choť Fritigilin, sama královna a jejich doprovod měli odebrat do římské provincie Pannonie, kde měli být pověřeni strážní službou na hranicích impéria.

V této souvislosti se přímo nabízí myšlenka, že markomanský sbor vstoupil do římské armády kolektivně a byl mu udělen statut plnohodnotné bojové jednotky, nesoucí nejspíše etnické pojmenování skupiny – Marcomanni. Takových sborů známe celou řadu z popisu struktury civilních úřadů i ozbrojené obrany impéria, obsahujícího pojmenování a insignie všech římských armádních sborů, organizační strukturu ozbrojených sil včetně velitelství, podpůrných a zásobovacích útvarů i zvlášť vyčleněných jednotek (například pobřežní stráže), který se zachoval až po naše časy. Je znám pod jménem „Notitia dignitatum“ a byl složen někdy na počátku 5. století⁸. Notitia dignitatum prokazatelně obsahuje zmínku o jednotce zvané Marcomanni.

Další výzkum ukáže, jak doufám, zda se mezi sbory zavedenými v římské armádě neobjevují také „Bohemi“. Vyskytnou-li se tam, bude zřejmé, že tento sbor se mohl stát „líhni“ či spíše výcvikovým střediskem nejen germánsky mluvících válečníků z oblastí, s nimiž byli Markomani 4. století ve styku. Pokud máme k dispozici bližší údaje o etnickém složení jednotek římské armády nesoucích pojmenování podle jednotlivých etnických skupin, objeví se nám před očima vždy překvapující národnostní pestrost. Tak v jednotkách

pojmenovaných podle Skytů mohli snadno sloužit Gótové, nebo sboru Herulů mohli velet důstojníci s latinskými jmény, jak to máme bohatě doloženo na římském vojenském hřbitově z konce 4. století v Concordii v dnešním Benátsku (Veneto). Zvláště tato lokalita ukazuje dobře „nacionalizační“ funkci římské armády, jejíž jednotky s oficiálními názvy, volenými zpravidla podle etnicity, musely působit jako „líhně“ raně středověkých národností. Nové skupiny se tu vytvářely v rámci všeobecně sdílené vojenské kultury pozdní antiky, se společným jazykem, společným „služebním řádem“, a „stavovskými“ zvyklostmi tmelícími původně různorodé kolektivy v akceschopná a soudržná společenská tělesa⁹.

Nelze pak vyloučit, že do vojenského sboru „Bohemů“ mohli nejprve proniknout, poté jej obsadit a nakonec ovládnout válečníci slovanského jazyka. Ti by pak přirozeně jako svůj organizační rámec přijali pojmenování jednotky, ve které společně sloužili v poli. V devadesátých letech dvacátého století se říkalo, že v řadách francouzské Cizinecké legie slouží tři čtvrtiny vojáků slovanského jazyka. „Čím víc se to mění, tím víc je to stejné.“

Pokud by se pak někteří z těchto „Bohemů“ vrátili na území, na němž pojmenování jednotky vzniklo, mohli je snadno přenést i na územní celek spravovaný jejich elitou.

BOHEMI a obyvatelstvo českých zemí

Je ovšem možné, že není třeba volit tak krkolomný způsob vysvětlení výskytu pojmenování BOHEMI. Mohla se jím prostě označovat elita řídící české země nebo alespoň jejich část někdy v době 5.–6. století, možná dokonce ještě před příchodem Langobardů nebo během něj jako jedna z langobardských skupin. Její etnický obsah by pak mohl být natolik různorodý, že její příslušníci si mohli jako identifikační znak „utvořit“ tuto novou identitu a namísto označování původu podle kmenů, z nichž původně přišli, mohli vědomě zvolit pojmenování podle antického, či lépe latinského

názvu českých zemí (nebo Čech?) Boiohaemum – BOHEMI. Poslechněme, co praví nejstarší ruská Nestorova Kronika v případě prvního ruského státu devátého století: na dvoře jeho zakladatele, knížete Olega, „byli u něho Varazi a Slované, a ostatně nazvali se Rusy“¹⁰. Také zde se nová totožnost, vyjádřená jménem národa, volí jako vědomé odlišení od starých etnic, které již neodpovídají společenským souřadnicím nově zakládaného státního ústředí.

Podobný případ zachycujeme už v době pozdně antické. Skupina sarmatských, tedy nejspíše z Černomoří příchozích, kmenů, která se v římské službě usadila na Dunaji, získala latinsko-keltské pojmenování Limigantes, odvozené pravděpodobně z latinského výrazu pro „hranici“ – *limes*.

Vytvoření „umělé“ identity by nasvědčovala pestrost analogií, kterou shledáváme pro nejpozdější germánsky orientovanou hmotnou kulturu raně středověkých Čech a Moravy. Díky úsilí generací badatelů dnes máme k dispozici již poměrně rozsáhlý vzorek předmětů pozdního 6. a raného 7. století, hledících svou povahou do krajů západně od našich dnešních hranic. Tyto nálezy poukazují do oblastí alamanských, bavorských, franských, ale i langobardských a napovídají, že germánsky hovořící obyvatelstvo našich tehdejších zemí udržovalo kontakty s velmi širokou oblastí střední Evropy – nejspíše proto, že odtamtud jeho jednotlivé skupiny samy pocházely¹¹. Vysvětlení tohoto jevu by pak daleko spíše vyhovovala představa nové totožnosti různorodého germánského obyvatelstva (či spíše jeho elit) na našem území, vyjádřená právě přijetím společného pojmenování BOHEMI. Za takových okolností by příchozí slovansky hovořící obyvatelstvo opět zcela přirozeně přijalo jednotku složenou z BOHEMI jako organizační rámec svého působení v nové vlasti. Elity slovanských příchozích by pak mezi vybranice skupiny BOHEMI vplynuly zcela přirozeně, postupně a nenásilně – pouze vahou demograficky příznivější situace, tedy vyšší plodnosti většího počtu obyvatelstva, a tím i více talentovaných jedinců, kteří by právoplatně zaujali svá místa v elitě – by se pak skupina BOHEMI celkově poslovanštila.

I zde máme pro takový explikační vzorec velmi názornou analogii. Dodali ji naši jižní sousedé, korutanští Slované, z nichž vzešli dnešní Slovinci. Slovansky hovořící příchozí do těchto alpských oblastí tam zastihli jak usedlé románské, tak i nově přibývší germánsky, například i (východo)gótsky, hovořící obyvatelstvo. V tomto prostředí se konstituovali jako vedoucí organizační složka nového územního útvaru, pro nějž zvolili pozdně antický, respektive latinský název tamního kraje, Caranta. Podle něho se nazvali Carantani (latinsky, dnes Korutanci). Zopakujme, že tento střešový pojem kryl nejen nejnověji příchozí skupiny slovanské, ale již nějaký čas usedlé obyvatelstvo germánské a také domácí skupiny románské či pořímské. K etnogenezi Korutanců tak nedošlo již na úrovni původní slovanské jednoty, ale až teprve v jejich nových sídlech v Podalpi¹². Případ BOHEMI by mohl být ustavení „národnosti“ Korutanců přímo analogický.

Povšimněme si, že slovanský název nové „národnosti“ byl z krajového jména Caranta patrně utvořen slovanskou koncovkou -ané, označující kolektivy spjaté skutečností společného místa pobytu. O této koncovce ještě mnoho uslyšíme.

Asi nás nepřekvapí, že podobným způsobem popisuje moderní bádání vznik našich nejbližších jižních sousedů, Bavorů. Také oni měli povstat ve své nové domovině jako výsledek prostoupení prvků západo- i východogermánských, jakož i alamanských, ale i usedlých skupin římského obyvatelstva. Poprvé se v písemných pramenech objevují roku 551 a jejich vznik je tak časově velmi blízký průniku první slovanské vlny do krajů českých zemí. Někdy kolem roku 555 odevzdal Chlotachar (Lothar) I., franský král, langobardskou princeznu Walderad, vdovu po svém zesnulém prasynovci Theudebaldovi a na krátký čas i svou vlastní choť, jako manželku panu Garibaldovi, „jednomu ze svých“ a vévodovi bavorskému. Moderní bádání spatřuje právě v tomto skutku konstituční akt bavorské národnosti, neboť Garibald pocházel z urozené rodiny Agilulfovců s konexemi do dobrých rodin Vizigótů, Svěvů, Franků, Burgundů a Latinců. Tím zřejmě merovejský vládce položil základ

ke zrodu „národa“ Bavorů právě pod nadvládou Agilulfovců. Bavoři s tím byli srozuměni a svolili k tomu, aby se pod Garibaldovým vedením konstituovali jako samostatná „etnická“ jednotka v rámci merovejské říše¹³. Skutečnost, že nic takového nevíme o českých BOHEMI, by pak mohla naznačovat, že onou dobou již pro merovejskou říši nebyli jako partneři zajímaví – například proto, že se Merovejcům již odcizili z důvodů převzetí slovanského jazyka.

BOHEMI a pověst o původu Čechů

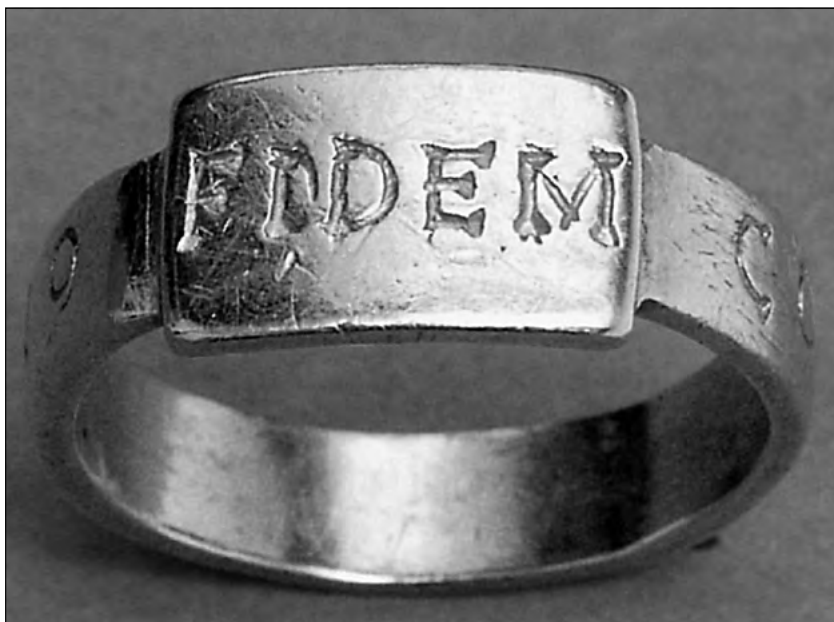
Povězme v této chvíli několik slov o pověsti o příchodu Čechů do jejich dnešní domoviny. Pověst samu netřeba blíže uvádět; každý z nás ji zná od dětství, a navíc literatura, která jí byla věnována, je téměř nepřehledná, jak se může přesvědčit kdokoli, kdo nahlédne do poslední práce o tomto vyprávění, tak, jak je podal v nedávné době Dušan Třeštík¹⁴. Je tedy možné zaměřit se tu na aspekty, které mohou o povaze uskupení jménem BOHEMI vypovídat.

O praotci Čechovi a jeho příchodu do země nebude sporu; každý středověký národ musil začínat od prapředka, který propůjčil své jméno pospolitosti svých nástupců a následovníků. Některé detaily ovšem už v této chvíli upozorní, v jakém prostředí asi česká pověst vznikala a co kolem sebe neznámý tvůrce mýtu slyšel.

Česká pověst má totiž celou řadu styčných bodů se ságou o vzniku kmene Langobardů. Posuďte sami: Langobardi nemají praotce, ale pramáti, velebnou kněžnu Gambaru. Ta zrodí dva syny, kteří se stanou zakladateli dvou odnoží lidu Winnilů. A dále: když král Alboin roku 568 vstoupí se svým lidem do Itálie, nové vlasti Langobardů, vystoupí na vysokou horu, obhlíží kraj na všechny strany a pronese prorocké slovo o zemi, která se jeho následovníkům stane domovem¹⁵.

Mimořádné pozornosti si ovšem v této souvislosti zaslouží Čechův nástupce a otec slavných tří dcer, Krok. Tomu se budeme muset věnovat podrobněji. Není prázdného důvodu, proč by

dotyčné tři dcery nemohl zplodit už sám praotec Čech. Krok tedy v české pověsti musel zaujímat neopominutelné místo, a nebylo ho možno vypustit. Postava Kroka spojuje prostředí BOHEMI s dalším významným a důležitým kmenem – přesněji řečeno věkovou skupinou, „alle Männer“ – samých počátků středověké Evropy, s Crocus, kdysi panovník Alamanů, je historickou osobností doloženou na sklonku 3. a počátku 4. století. Víme o něm, že se jako důstojník římské armády – snad *tribunus scholae* (velitel palácové jednotky) – zasloužil o okamžik, kdy se v odlehlém místě na severní hranici římské Británie, zvaném Eboracum, prohlásil římským císařem Konstantin Veliký (306–337). Bylo dokonce vysloveno mínění, že pán Alamanů tuto událost nastrojil jako politickou manipulaci¹⁶.

Císař Konstantin odměňoval své věrné družiníky takovými to prsteny s nápisem FIDEM CONSTANTINO (důvěru Konstantinovi). Obdržel jej také alamanský král Crocus, možná Krok ze Starých pověstí českých? (Fuchs 1997, 119).

Jak se tento vladař v české pověsti octl, nevíme a sotva se to kdy dozvíme. Jedna věc je ovšem nápadná: tento historický okamžik nebyl jistě znám našemu nejstaršímu kronikáři Kosmovi. Ten, jako dobrý křesťan a věrný syn římské církve, by jistě nebyl opominul ozdobit nejstarší minulost svého národa leskem a prestiží osobnosti účastné historického a přelomového okamžiku v dějinách římského impéria. Na jeho trůn usedl tehdy vladař, jemuž křesťanství vděčilo nejen za konec pronásledování a protivenství, ale který mu dokonce otevřel cestu k nadřazenému postavení mezi všemi vírami říše (třebaže fakticky Konstantin křesťanství jen zrovnoprávnil se všemi ostatními náboženstvími). Pokud tedy Kosmas opominul zbudovat křesťanské dějiny svého národa na osobnosti družiníka císaře Konstantina, tato skutečnost by nasvědčovala závěru, že pražský kanovník nevěděl, kým historický Krok ve skutečnosti byl. Vzhledem k tomu, že dávného pána Alamanů do české pověsti zařadil, znal ho nejspíše jen jako jméno či součást rodokmenu dávných předků českých vládařů. Je ostatně příznačné, že česká pověst prodělávala vývoj a byla upravována ještě v době historické. U Kristiána, autora sklonku desátého století, který zachytil její první podobu, vyvádí Čechy z jejich původní domoviny nikoli praotec, ale nejmenovaná věštkyň, „phitonissa“, což je zjevně chybné čtení latinského biblického výrazu „pythonissa“, žena s hadem, známá z Bible jako čarodějka z Endoru, k níž se obrátil Saul s přáním vyvolat Samuelova ducha (První kniha Královská 28, 3–25)¹⁷. Zde jde zcela evidentně o předobraz kněžny Libuše. Po zaujetí nových sídel se tato osoba z vůle Čechů provdává za prvního knížete národa. Je ostatně pozoruhodné, že téhož výrazu „phitonissa“ užívá pro pramáti Langobardů i *Historia Langobardorum Codicis Gothani*, nejspíše samostatné zpracování langobardských dějin z počátku 9. století, o němž ještě uslyšíme. Dokonce se tam v souvislosti s paní Gambarou užívá výrazu „serpentibus parentes“¹⁸.

Pokud tedy česká pověst vzniká na dvoře nejmenovaného vladaře BOHEMI na průsečíku motivů domácích, ale také langobardských a alamanských, poukazuje tato skutečnost na datování nejspíše do

šestého nebo sedmého století, kdy lze předpokládat kontakty mezi BOHEMI a elitami těchto národů. Zda mohla pověst vzniknout i v době pozdější – například v osmém či raném devátém století – je třeba došetřit. O znalosti českých reálií u Langobardů přelomu osmého a devátého století ještě uslyšíme. Abychom dovedli vysvětlit přítomnost alamanské složky české pověsti, museli bychom vědět více o vývoji alamanských tradic v pozdějším středověku.

Navíc je třeba vyřešit jeden problém, který se mi jeví jako stěžejní: jak by se byla česká pověst zachovala po dobu od šestého do konce desátého století, kdy máme poprvé zachycenu její písemnou podobu? Operovat bez dalšího zpřesnění „lidovými tradicemi“ nelze. Nekultivovaná lidská paměť nesahá zpět do minulosti déle než padesát let, jak ukazují historické a etnologické informace. Pokud je ústní tradice zdrojem spolehlivého historického podání (a takové případy doloženy jsou), je nevyhnutelně třeba, aby příslušná společnost vytvořila ve své struktuře místo pro odborníky, kteří se z profese zabývají zachováváním kodifikované paměti daného společenství, nejspíše v podobě poetických skladeb. V těchto případech jsme pak schopni doložit uchovávání historických údajů – arci v podobě podléhající zubu času – po staletí. Nejprizmatičnějším dokladem ze středověké Evropy jsou tu básníci a pěvci středověkého Irska, známí filid (jedn. č. fili, známější jako bardí), jejichž tradice sahá též do šestého století. Dvorní pěvci národa Mali v západní Africe uchovali až do nedávné doby před věky ustálené písně o hrdinných vladařích Sundiatovi (12. století) a Mansa Músovi (13.–14. století), jejichž existenci lze spolehlivě doložit v písemných pramenech. Naneštěstí nemáme pražádné informace o tom, že by elita BOHEMI vytvořila ve společnosti našich zemí takováto „pracovní místa“. Na druhou stranu víme o tom, že právě mezi našimi jižními sousedy, Bavorsy, se velké popularitě těšila Píseň o Nibelunzích, která určitě zachovala až do třináctého století vzpomínku na děje pohnutého století pátého. Zde nelze vyloučit, že šlo o pověst rodovou, neboť vládnoucí rodina bavorská, Agilulfovci, měla příbuzné i v královském rodě burgundském.

Až do bližšího vyjasnění celé záležitosti musí však, jak se obávám, celá řada otázek kolem vzniku a historické tradice české pověsti zůstat otevřena.

BOHEMI a jejich další osudy

V dalším vycházím tedy z představy, že nejpозději po roce 568 ovládla české země elita, která přijala jméno BOHEMI. Na její území přicházelo stále početnější slovanské obyvatelstvo, které pohltilo nejprve neslovansky hovořící skupiny usazené na venkově a posléze počalo čím dále tím intenzivněji pronikat mezi BOHEMI. Celý proces mohl proběhnout velice rychle. Jestliže slyšíme o tom, že již na přelomu šestého a sedmého století si langobardští velitelé v Itálii vyžádali při obléhání měst slovanské vojenské posily, a jestliže avarský chán tyto slovanské podpůrné jednotky promptně dodal, pak tento údaj z kroniky Pavla Diakona poskytuje velmi významnou informaci. Obléhání měst a ztékání jejich opevnění představovala jednu z nejnáročnějších podob vojenských podniků. Kladla vysoké nároky nejen na organizační pružnost velení, kvalifikaci bojových sil a taktické nadání důstojníků velících takovým operacím, ale také vyžadovala vysoký stupeň bojové morálky vojsk, vystavených jedné z nejvražednějších forem bojového střetu. Právě účast na podobných podnicích dokládá bezpečně naprostou slučitelnost skupin slovanských vybranců (a jejich bezprostředních následovníků, bojových družin, i s jejich zásobovacími orgány) s prostředím elit doby pozdní antiky a raného středověku. Slovanské velitele a držitele moci tu spatřujeme ve stejné úloze, jakou zastávaly vůdčí osobnosti germánské Evropy. Strategii a taktiku svého společenského působení řídili slovanští vybranci zjevně stejným hodnotovým žebříčkem jako veřejnou moc vykonávající elity kteréhokoli jiného původu. Prosazovali stejnou strategii, volili stejné nebo obdobné taktické prostředky. Sledovali stejné cíle, znali postupy a záměry svých kolegů, přátel

a spojenců a dovedli jich využít ke svému prospěchu. Krátce řečeno, alespoň v naší oblasti srostly slovanské elity s prostředím raně středověké středovýchodní Evropy a zapustily v něm kořeny. Proto také naprosto nezáleží na tom, jakým jazykem mluvily a, řečeno zcela konkrétně, jakou řečí dávali ráno po probuzení svým ženám dobré jitro či se večer před spaním modlili se svými dětmi. Zcela evidentně ovládali jazyky, jimiž hovořila raně středověká Evropa, nejspíše různé dialekty starohornoněmčiny. Z praktických důvodů asi také zvládli některé z nářečí pozdně antické latiny, která působila podle dnešních poznatků jako živý jazyk nejpozději do sedmého století. Zvláště blízký je tento předpoklad v případě, že by BOHEMI sloužili v pozdně antické armádě, jejímž obcovacím jazykem byla latina.

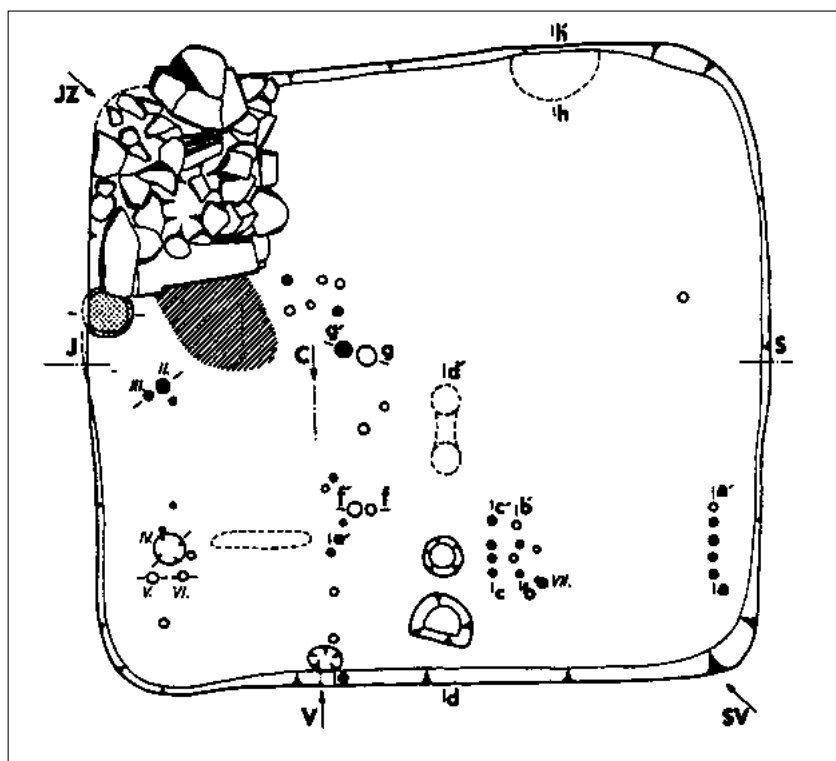
Paulus Diaconus, *Historia Langobardorum* IV 28:

„... král Agilulf, vytáhnuv [roku 602, pozn. aut.] v červenci z Milána, oblehl město Cremonu se Slovy, jež mu chán (*cacanus*), král Avarů, poslal na pomoc. Dobyl ho 18. září a srovnal město se zemí.“

S největší pravděpodobností se také BOHEMI těšili mnoha vynálezům a dobrodiním pozdně antické kultury, jejíž vymoženosti si nepochybně dopřávali.

Čtenář, zběhlý v dosavadní literatuře týkající se příchodu slovanského obyvatelstva k nám, bude patrně shora uvedenými předpoklady poněkud zmaten. Bude se tázat, jak si má takové BOHEMI představovat, kde se zachovaly pozůstatky jejich kultury a jaký je jejich vztah ke hmotné kultuře nejstarších slovanských osad u nás, jak ji zatím prezentovala naše archeologická literatura.

S pokrokem archeologického bádání u nás se stále množí doklady hmotné kultury hledící na západ a jih od našich zemí, datovatelné do pozdního šestého či raného sedmého století. V této perspektivě se české země počátků raného středověku jeví jako země mnoha kultur, národností, jazyků a náboženství. Čím dále tím více se přesvědčujeme, že dokladů o přítomnosti obyvatelstva orientovaného kulturně mimo slovanské oblasti u nás není málo, a že dokládají živá

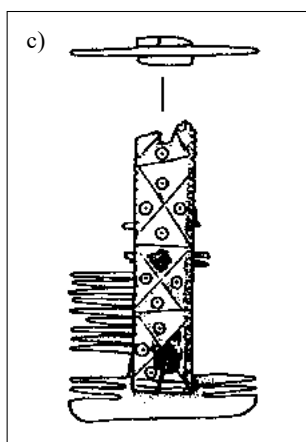
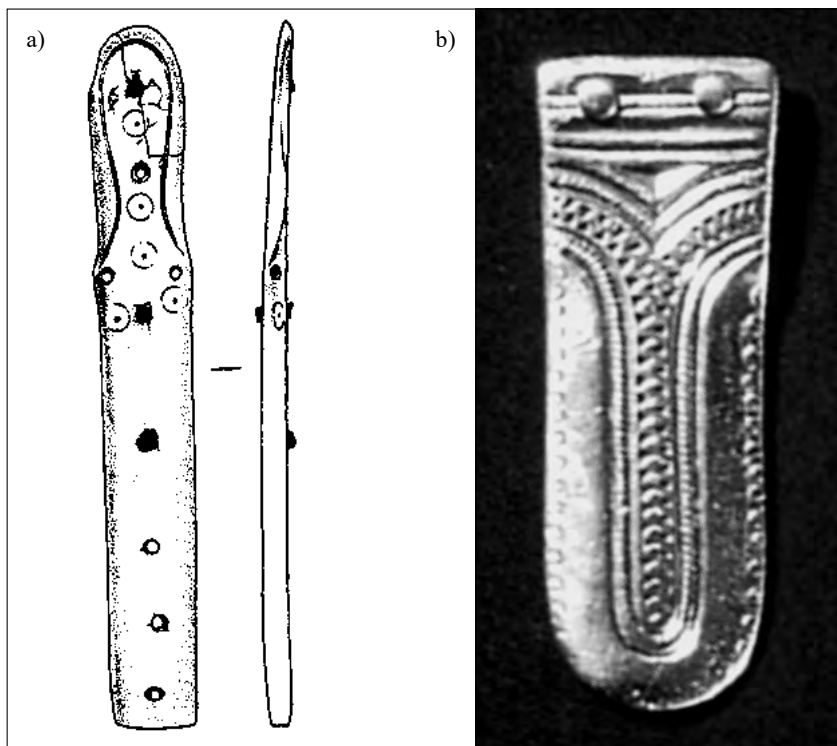
Na sídlšti 6.–7. století v Roztokách severně Prahy byl prozkoumán i tento dům č. 926. Naproti kamenné peci vidíme stopy zařízení v podobě křlových jamek. Jsou to základy spací plošiny? (Kuna-Profantová a kol. 2005, 409 obr. 159).

a otevřená spojení naší kultury 6.–7. století na jih a západ – tedy právě jev, o němž jsme mluvili výše na základě pramenů písemných. Výtečně situaci popsali autoři poslední monumentální monografie zpracovávající výsledky dlouholetých archeologických výzkumů seskupení chronologicky časně slovanských osad 6.–7. století na území Roztok ve vltavském údolí severně od Prahy¹⁹. Podle nich vykazuje kultura tamních osadníků východní základ modifikovaný zjevným působením hmotné kultury západní a jižní, s jejichž prvky

museli obyvatelé roztockých chýší přicházet do velmi častého styku. Roztočtí hrnčíři viděli západní keramické výrobky zdobené kolky, a ve svém díle je napodobili; roztočtí řezbáři v kosti zásobovali své zákazníky hřebeny, předmětem chybějícím ve východních kulturách, ale běžným v krajích na západ od řeky Prutu. Roztočtí kováři zhotovovali výrobky příbuzné dílu kovářů franských, bavorských, alamanských či langobardských. Hmotná kultura oblastí neslovanských je tak u nás nesporně přítomna – alespoň ve svém otisku v materii hmotné kultury domácí.

Dobře, řeknete si, ale kdo tedy bydlel v roztockých chýších? Na to je odpověď jednoduchá: oráči, pastýři a řemeslníci obsluhující nejbližší sídlo BOHEMI. Právě tak, jako je stejnorodá kultura vybranců raně středověké Evropy, je na jejich rozlehlých územích srovnatelná i kultura jejich zásobovatelů. Oráč, pastýř či řemeslník ve službě BOHEMI bydlel a žil velmi podobně jako oráč, pastýř či řemeslník franský, bavorský, langobardský či třeba avarský. Svou roli přijal dobrovolně a svým pánům sloužil věrně. Ti si jej za to také vážili, dovedli ocenit jeho přičinlivost, zručnost a důvtip, starali se o něj a hleděli mu zabezpečit pokojné podmínky jeho existence, byli-li moudří – tedy byli-li to skuteční vybranci.

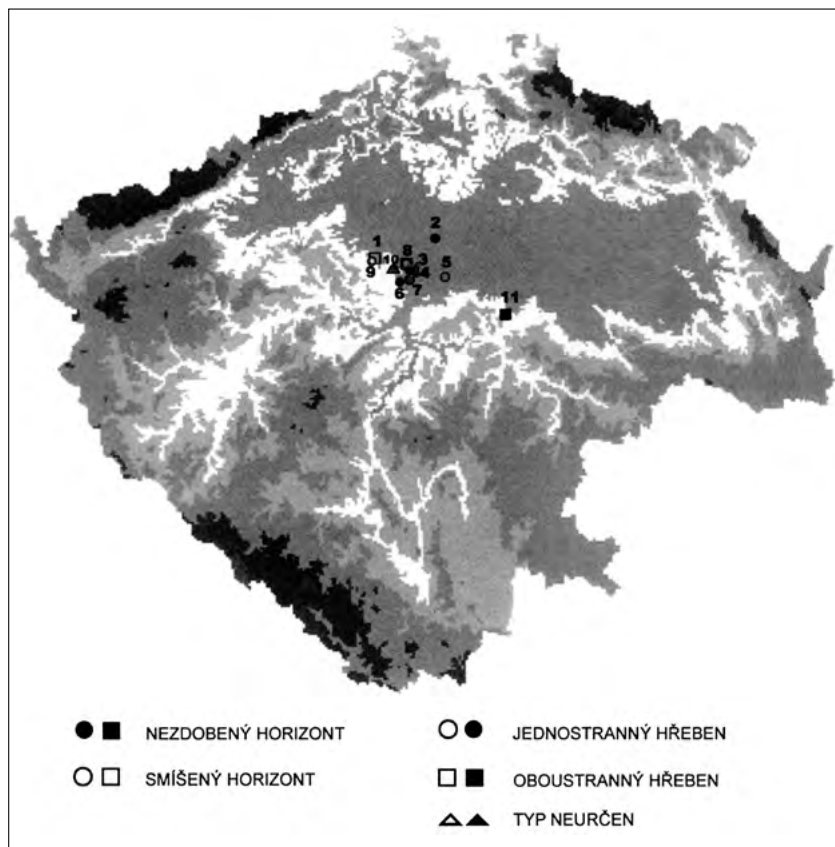
Elitu druhé poloviny šestého století si tedy představíme jako etnicky smíšenou vůdčí skupinu, v níž postupně hráli čím dále tím významnější roli vybranci hovořící slovansky. Zdá se, že její zástupci uzavřeli někdy v této době dohodu se správou merovejské říše, jejíž svrchovanost patrně respektovali. Slyšíme totiž, že roku 537 odevzdali Ostrogóti svrchovanost nad územími severně Alp vládcům Franků, a ti ji též skutečně vykonávali. Mezi bavorsky a langobardsky orientovanými doklady této pozdní hmotné kultury germánského světa zaujmou předměty odrážející vliv franský, a to zvláště pověstná kopí s dlouhým, asi půlmetrovým hrotem opatřeným výraznými křídélky. Taková zbraň, zvaná v pramenech „angon“, se považuje za příznačnou součást výzbroje vojsk franských, jejichž bojovníci dovedli s angonem mistrně zacházet a zasazovali jím nepřátelům těžká a nebezpečná zranění. Angony se vzácně

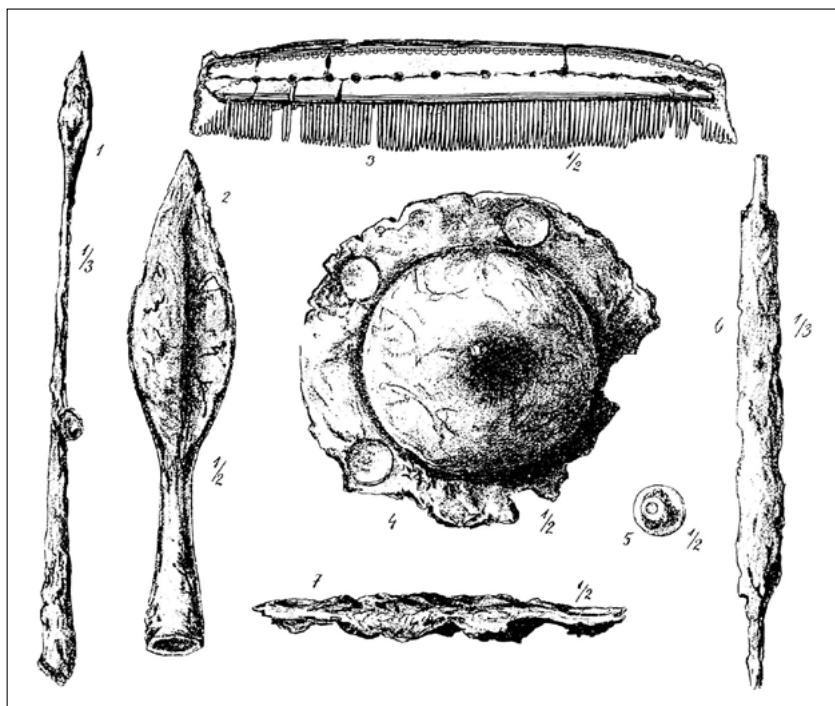
a) Roztoky, kostěná rukojeť nalezená v objektu 449 (Kuna-Profantová a kol. 2005, 469 obr. 219: 8).

b) Kompoziční princip výzdoby roztocké kostěné rukojeti na předchozím obrázku je stejný jako na tomto nákončí řemene z doby kolem roku 530. Našlo se v hrobě vznešené dámy alamanského původu ve Schwenningen v jihozápadním Německu. Takto zachovává nejstarší slovanská kultura našich zemí „otisky“ impulsů, jimž byla vystavena (Fuchs 1997, 299–300).

c) Kostěný hřeben z Roztok (Kuna-Profantová a kol. 2005, 484 obr. 234: 7).

Tato mapa zachycuje rozšíření kostěných hřebenů v Čechách 6.–7. století. Kostěné hřebenys i Slované nepřinesli ze své domoviny, převzali je až u nás od hostitelské populace. Mapa tak zachycuje oblasti zvlášť intenzivního styku mezi příchozími a přijímajícími skupinami obyvatelstva – jinými slovy, zobrazuje kraj, kde sídlili naši nejstarší BOHEMI (Kuna-Profantová a kol. 2005, 195 obr. 80).

Nález z hrobu doby stěhování národů (patrně 6. století) z Roztok. Zcela vlevo hrot franského angonu (Pič 1909, 38).

objevují i na našem území a je patrně významné, že jím byl vybaven i hrob bojovníka spočínuvšího na severním okraji roztockého uskupení osad, na malém pahorku mezi domky, jejichž obyvatelé museli žít v době nepříliš vzdálené pohřbu tohoto válečníka. Do jaké míry se přítomnost vojáků vyzbrojených angony dá vykládat jako argument pro přítomnost franských posádek, střežících bezpečí poddaných dynastie Merovejců až na linii Labe, jak se kdysi vyslovil Bedřich Svoboda, zůstává nejisté. V každém případě však výskyt této proslulé zbraně na našem území dokládá pro období 6.–7. století obeznámenost jeho obyvatelstva s nejvyspělejšími

bojovými prostředky doby, a tak znovu potvrzuje výše uvedenou představu o plné slučitelnosti slovanských elit s prostředím nositelů veřejné moci raně středověké Evropy. Povšimněme si, že angon v hrobě znamená v rámci platné klasifikace merovejských pohřebišť podle stupňů bohatství zařazení do stupně C, to jest druhého nejvyššího v sociální hierarchii. Nebožtík uložený k poslednímu odpočinku v roztockém hrobě zaujímal tedy relativně vysoké sociální postavení.

Franský angon – návod k použití (byzantský historik Agathias, *Historiae*, II, 5–6, uvádějí Périn-Feffer 1987, II, str. 119):

„Angon je bodná zbraň, ani příliš krátká, ani příliš dlouhá. Lze jej jak metat na dálku, tak i užít k boji zblízka. Většinu zbraně pokrývá železné okování, takže dřevěnou násadu lze spatřit jen na spodním konci. Bodec zbraně je opatřen dvěma dovnitř zahnutými křídélky, vybíhajícími po obou stranách z řapu ukončeného hrotem. Vrhne-li v boji zblízka franský bojovník tuto zbraň a zasáhne-li protivníka, vnikne řap do těla zasaženého a nelze jej vyjmout kvůli zpětným křídélkům hrotu. Již při vniknutí do těla způsobí zbraň těžké poranění, a i pokud nezasáhla životně důležité orgány, nastane značná ztráta krve. Zasáhne-li vržený angon štít, utkví v něm a zůstane viset, takže štítonoš jej vzhledem ke zpětným křídélkům nemůže ani vyjmout, ani odseknout mečem, který narazí na okování zbraně. Útočník pak využije konce zaraženého angonu vlečeného po zemi, přišlápně jej a svého protivníka zbaví ochrany štítu. Snadno mu pak zasadí osudnou ránu sekerou či kopím.“

A proč nepochodovali dál do Středomoří?

Můžeme si samozřejmě položit otázku, proč BOHEMI nepostupovali dále do Středomoří, například do Itálie, kde jejich blízcí přátelé a spojenci Langobardi udělali takovou kariéru. Načrtněme proto na základě písemných pramenů malý obrázek o životě a jeho protivenstvích v Itálii šestého století²⁰. Bude nám sloužit jako názorný příklad komplikací, se kterými se přichozí do pravlasti Romula a Rema mohl v důsledku dynamické politické (a rovněž náboženské) situace setkat. Pomůže nám též hledat odpověď na

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Zrod českého státu.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.